

saaledes, at det absolut ikke kan være til nogen økonomisk Skade, at vi forbruge en Del Margarine her i Landet og derved udføre saa meget mere fint og godt Smør. Forskellen i Prisen paa Margarine og Smør er jo som 19 til 32. Det glæder mig derfor, at Landbruget gennem sine Institutioner — jeg sigter herved til Fællesforeningerne af Vandbøforeninger og Agrarforeningen — ikke have krævet nogen saadan Beskyttelse. Det har derimod Njet aabent for at kræve en retfærdig Fordeling af Skatterne, baade de direkte og indirekte.

For langt at betegne, hvorledes denne retfærdige Skattefordeling opnaas, skal jeg sige, at det sker ved at lægge Staten paa de Skuldre, som kunne bære den, ved en Skat paa Formue og Indtægt. Derved gavnnes saavel Landbruget som Bybefolkningen, Industri og Handel som Handelen o. s. v. Det forekommer mig, at de, der have de store Indtægter og Formuer, heller ikke kunne undslaa sig for at svare en Skat til det Samfund, de leve i, og hvoraf de have trukket de store Formuer og de store Indtægter. Jeg kan ikke se, at det er et ubestemt Krav fra Landbrugets Side. Jeg vil derfor bede dem, der have samme Opfattelse af Landbrugets Stilling over for en Løbsagstiftelse som jeg, at lægge Hovedvægten paa at komme bort fra de Skatter, der ere uretfærdige og forældede, over til en retfærdig Fordeling af Skattebyrden.

Jeg kunde gerne indskrænke mig hertil. Til Slutning skal jeg dog udtale for mit personlige Vedkommende — idet jeg gentager, at jeg har strakt mig saa vidt for at opnaa en Overenskomst med anderledes tænkende i Kommissionen, at jeg næppe kan gaa videre — min Glæde over, at det er lykkedes at opnaa Enighed om temmelig store Ting. Jeg ser egentlig kun to store Punkter som væsentlige Hindringer. Det er Manufakturvaregruppen og Papirgruppen, og derom maa jeg sige, at paa Papirgruppen ser jeg ikke med de samme Øjne som det ærede Medlem for Aarhus Amts Lste Valgkreds (Beth-Gspensen), der mener, at der kun er Tale om en Vettelse for Redaktører o. s. v. Nej, det er og bliver en Vettelse for alle her i Landet, der bruge Papir. Lykkes det at forene de modstaaende Anskuelser paa disse to Punkter, vil det øvrige, der ligger Flertallet og Mindretallet i Kommissionen imellem, kunne jævnes. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Vægt eller Værditold er jeg, som det fremgaar af Betænkningen, ubetinget en Tilhænger af Værditolden, fordi den er den naturligeste og sundeste. At Tolden skal ramme i Forhold til Varernes Værdi, er

jo det, der har været krævet, og gennem alle de Ønsker, der ere udtalte fra Korporationer, særlig fra Landbrugets, gaar den Tante, at en Told af højest 10 pCt. af Varernes Værdi kunde være passende. Nu er der ikke opnaaet Enighed derom, men det forekommer mig, at den ærede Finansminister gik noget videre i denne Retning end Flertallet i Kommissionen, og det vil jeg tage til Indtægt og haabe, at naar Finansministeren anvender sin Indflydelse, maa det kunne lykkes at faa noget ud deraf.

Ønsket om at opnaa en Overenskomst har jo i nogle og thye Aar været næret fra alle Sider, og man har en Gang været nærmere derved end nu, men da var der Ting, der skilte, og som gjorde, at man kom længere fra hinanden. Nu staa vi over for den Situation, at der er gjort et alvorligt og sagligt Forsøg paa at komme hinanden nær. Lad os da ikke kaste dette Arbejde bort, men søge at faa noget ud af Sagen. Al den Tale om Frihandel eller Beskyttelse hører slet ikke hjemme her. Der kan jo ikke peges paa et eneste Sted i Betænkningen, hvor Frihandels teorien har gjort sig gældende. Nej, man har sagt, at selv om man ønsker Frihandel og anser den for heldigt, har man ikke villet være med til at rende det bestaaende over Ende og ivellere det hele. Vi have søgt — det kan ikke nægtes — ved lempelige Medsættelser at komme bort fra den nu bestaaende alt for høje Beskyttelse. Nu staaar det til Tingene, om de ville gaa med dertil, eller om de kunne enes om at gaa videre. Jeg vil ledsage Forslaget paa de Trin, det endnu har at gennemgaa, med de bedste Ønsker for, at der maa komme et Resultat, der kan tilfredsstille de fleste Sider, eller — man kan vel ogsaa sige — ikke tilfredsstille nogen.

S. Olsen: Der er af det ærede Medlem for Odder (Beth-Gspensen) lyst efter vort Partis Stilling til denne Sag. Jeg skal i Anledning deraf oplyse, at den første Dag, Sagen kom til Behandling, bad jeg om Ordet, og naar jeg først nu faar det, ligger det simpeltthen i, at der har været en saa stærk Tilstrømning af Talere, og at Tiden, de have benyttet, har været saa rigelig, at Turen ikke er kommen til mig for nu. I denne Forbindelse vil jeg med det samme sige, at det maaste kunde være heldigt, om man vilde vise saa megen Hensynsfuldhed, at man kunde komme ind paa den Skik at lade de enkelte Partiers Talere komme til Orde i en bestemt Orden i Forhold til Partiernes Styrke her i Tinget. Jeg tror nok, at det vilde være heldigt; i alt Fald vilde man saa